

Eventyret om kongen og blomsterpigen

Der var engang en ung konge, som regerede et lille land. Han boede i et slot sammen med sine tjenere, men han havde ikke nogen hustru.

Hver uge plejede han at køre ud i sit rige for at se til, at alt gik, som det skulle. Men en dag, da han var på vej hjem til slottet, kom han forbi torvet. Der så han en pige, som sad og solgte blomster ved en bod. Hun var så smuk, at han ikke kunne få hende ud af sine tanker. Dagen efter syntes han, at han ville køre ud igen, i stedet for, som han plejede, at vente en uge. Han begyndte nu at køre ud hver eneste dag, og naturligvis kørte han til torvet for at få et glimt af pigen, som solgte blomster.

Da en måned var gået, var han klar over, at han elskede pigen, og at han ville gifte sig med hende. Han kaldte sine rådgivere sammen og kundgjorde den glade nyhed for dem. Der skulle være kongebryllup. Alle var glade og syntes, det ville være vidunderligt med et stort bryllup. Den unge konge var også glad selv, men da han kom op i sit kammer, blev han pludselig dybt bekymret. Han tænkte på, hvad der mon ville ske, hvis han befalede pigen at gifte sig med ham, og hun så senere ikke elskede ham.

Det var en foruroligende tanke for kongen, thi han ønskede ikke blot en dronning, men først og fremmest en hustru, som elskede ham. Ville hun nogen sinde kunne glemme, at han var konge og hun bare en simpel blomsterpige?

Kongen prøvede at finde en løsning på problemet. Han hverken spiste eller sov, så urolig var han. Men da et par dage var gået, fandt han på råd. Han ville komme til hende på torvet i en gylden vogn, trukket af hans seks fineste heste. Foran ham skulle et orkester spille, og bag ham skulle det flotteste regiment i hans hær komme i skønne uniformer og vel disciplinerede. Vognen skulle standse ved blomsterpigens bod, og den røde løber skulle rulles ud. Han ville gå frem imod hende, klædt i sine allerfineste klæder, med krone på og de kongelige smykker. Hun ville med garanti blive imponeret. Men lidt efter ombestemte kongen sig. For dette var forkert. Hun ville med garanti blive imponeret, men at være imponeret og at elske, at have kær, er ikke det samme. Så fik kongen en anden idé. Han ville skænke hende den gyldne vogn med de seks heste. Han ville give hende et regiment soldater, et marchorkester, smykker, penge, verdens smukkeste klæder. Hun ville med garanti blive taknemmelig. Men dagen efter havde kongen også opgivet den idé. Dette var faktisk også forkert. At være taknemmelig, at være evigt taknemmelig, og så at elske, at have kær, er ikke det samme.

Til sidst indså kongen, at der i virkeligheden kun var een løsning. Han skulle ikke komme til pigen som konge, men klædt som tigger eller bonde, og forsøge at vinde hende som en af hendes egne. Tidligt om morgenen den næste dag, mens det endnu var mørkt, gik den unge konge ud af slottets bagindgang og vandrede til torvet. Hvor var han nervøs og usikker! Han, som havde magt over hele riget, magt over alle landets penge og soldater, var pludselig ganske magtesløs. Der var noget, som han ingen magt havde over: pigens hjerte. Her måtte friheden råde. Frihed til at elske eller lade være, friheden til at sige ja eller nej.

Fik kongen held med sin plan?

Det ved vi ikke. Det afhænger helt og holdent af pigen.

Fra David F. Olson:

"Hvad tænker du selv"

efter en fortælling af
Søren Kierkegaard (Aros 1983).